

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrto leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 31. vel. travna 1889.

List 22.

Vérna molitev.

V neki škofijski stolici živel sta katoliška zakonska v veliki nesložnosti; žena je bila pobožna in zvesta katoličanka, mož je pa tako bil zabredel v neko krivoversko stranko, da se še zmeniti ni hotel za nauke sv. Cerkve in se je tako zmiraj globokeje pogrezoval v nevero. Kdor pozna take ljudi, posebno med prostim ljudstvom, bode vedel, da ne more miru biti v taki družini. Nekega dne gre žena zelo žalostna k višjemu pastirju, in mu potoži svojo revo. Škof jo tolaži in opominja, da naj moli, ker to je edino sredstvo. Žena se verne potolažena domú in moli dan za dnevom. Mnogo časa preteče, a še nobene spremembe ni v moževem obnašanju. Kar nevtegoma mož zboli. Uboga žena pride zopet k škofu in v novo toži. Škof jo tolaži in opominja, naj še bolj moli; pristavi tudi, če bi pokazal njen soprog kako poboljšanje, naj pride takoj k njemu, naj bode podnevi ali ponoči; on jo bode k njenemu možu spremil. Žena gre domú in stori, kakor ji je ukazal škof.

Zvečer okoli sedmih prinese služabnik škofu in njegovemu kaplanu priprosto večerjo. Takrat mu zapové škof, naj nikogar k njemu ne pusti razun neke žene, katero mu tudi natanko popiše, ako bi prišla. Pozneje zopet pride služabnik, da bi posode odnesel; pa najde še vse nedotaknjeno. Okoli polnoči pozvoni nekdo pri hiši in služabnik vpraša pri oknu, kdo da je, in najde popisano ženo pred vrati, ki ga prosi, naj reče škofu, da si ga želi njen mož. Služabnik gre skozi vse škofove sobe, a ne najde škofa nikjer; išče ga tudi zastonj v kaplanovi sobi, zastonj v celi hiši: slednjič se še-le spomni, da je najbolj gotovo v domači kapeli. In tako je tudi bilo. Najde pa

škofa in kaplana pred oltarjem na kolenih. Stcpi k njemu in mu pové, da ga žena spodaj čaka. Škof berzo vstane in gre z njo k skesanemu možu, ki se mu brez odloga spové in drugo jutro prejme sv. Rešnje Telo, potem pa v naj lepšem miru živi s svojo ženo do smerti. In kaj potem? — Škof reče: „Glej, da nikomur ne praviš tega.“ Pa zastonj; glas o tem se je razširjal po vsi okolici.

Tako je molil verni višji za zgubljeno ovčico; ne zmeni se še za jed ne in kleči ponoči pred oltarjem na kolenih, ter moli.

Povej, ko bi imel ti uslišanje prošnje v oblasti, bi li mogel tako molitev zavreči: „Če vi, ki ste grešniki, svojim otrokom dobrote delite, ko vas zanje prosijo; koliko preje bode nebeški Oče uslišal one, ki ga prosijo! Govori Gospod. Vi stariši, vi imate morebiti kako razposajeno dete, molite zanj noč in dan. Pustite vse drugo in molite najprej. Če škof tako moli za eno ovčico izmed toliko njemu izročenihi, ki se je brez njegovega zadolženja zgubila, koliko bolj morate vi moliti za otroka, ki je morebiti zašel na kriva pota vsled vaše malomarnosti.

Vi otroci! ako hodi vaš oče ali vaša mati po slabih potih, storite tudi vi jednako. Mnogo zgledov imamo, da je Bog večkrat čudovito uslišal pobožno in neprestano molitev starišev za otroke in nasprotno.

Ljubezen duhovnova.

Več let stal je vsaki dan pred vrati neke cerkve v Parizu star berač, katerega je vsakdo poznal, z imenom Jakob. Vedno je bil resen in žalosten, spregovoril ni skoro besedice in ako

mu je kdo dal miloščino, zahvalil se mu je s tem, da se je malo priklonil z glavó. Med cunjami, v katere je bil oblečen, se je videl na persih zlat križ.

V isti cerkvi maševal je vsaki dan mlad duhoven, abbé Pavlin de ***. Kedar koli je šel iz cerkve, podelil je ubogemu Jakobu majhno miloščino. Pavlin je bil potomec imenitne in bogate rodovine; posvetil se je Bogu kot duhoven in obračal je vse svoje dohodke v dobra dela. Ne da bi ga bil natančneje poznal, prikupil se je vendar Pavlin zelo staremu beraču.

Nekega dné ni bilo Jakoba na njegovem navadnem prostoru. In ker se je tudi naslednje dneve pogrešal, bal se je duhoven, da bi se mu ne bilo kaj hudega pripetilo. Pozvedel je toraj za njegovo stanovanje, da bi ga obiskal.

Neko jutro po maši podal se je v hišo, kjer je Jakob stanoval. Pokazali so mu ubožno podstrešjo sobico v šestem nadstropji. Poterkal je na duri: s slabotnim glasom je odgovoril berač: „Prosto!“ Duhovnik je vstopil.

Jakob je ležal bolan na postelji, ali bolje rečeno, na slamnati nastelji. Bil je bléd; oči so bile zgubile vso živost.

„Ah, vi ste, gospod abbé,“ dejal je duhovniku, ko ga je zagledal. „Jako dobrotljivo je, da obiščete tako malovrednega človeka, kot sem jaz. Toliše dobrotljivosti nikakor nisem vreden.“

„Kaj govorite, ljubi Jakob; ali ne veste, da mora biti duhoven prijatelj nesrečnim? Razun tega,“ pristavil je smehljaše, „sva že stara znanca.“

„O gospod, če bi vedeli, če bi me poznali! Ne govorite tako dobro o meni: jaz sem malovrednež, preklét od Boga.“

„Od Boga preklet? Kako morete kaj takega misliti! Nikdar več ne govorite tako! Če ste kedaj kaj slabega storili, skesajte se, spovejte se! Bog je neskončno dobrotljiv; on odpusti vsak greh skesanim grešnikom.“

„Ne, ne! meni ne bode Bog nikoli odpustil!“

„Zakaj pa ne? Ali morebiti ne obžalujete, kar ste hudega storili?“

„Če obžalujem?“ vskliknil je Jakob, in se kviško vspél na postelji. „O pač da, obžalujem; že nad trideset let gloje mi kes v persih, in vendar sem preklet!“

Zastonj ga je skušal duhoven tolažiti. Strašna skrivnost težila mu je vest, in obup mu je branil jo razodeti. Vsako upanje ga je bilo zapustilo.

Konečno ga je vendar pregovoril duhovnik z milovanjem in dobrotljivostjo, da mu je odkril svoje življenje.

„Bil sem,“ tako je pričel Jakob svojo povest, „bil sem oskerbnik neke bogate rodovine, ko se je pričela vstaja v preteklem stoletji. Rodovina mojega gospodarja je bila neizrečeno dobra. Grof, grofinja, njuni hčeri in sin — njim sem se imel za vse zahvaliti, za stan, vzgojo in premoženje. — Prišla je revolucija. Iskali so grofa in njegovo družino, toda niso jih našli. Bili so se skrili, samo jaz sem vedel zanje. Šel sem k komisarju ter jih izdal! Zakaj? Da bi dobil njihova posestva, katera so bila obljubljena izdajavcu. Vsi so bili k smerti obsojeni, vsi, katerim bi moral biti večno hvaležen, razun malega Pavlina, kateri je bil še premlad.“

Neprostopvoljen vsklik izvil se je pri teh besedah duhovnu iz pers in merzel pot mu je stopil na čelo.

„Gospod,“ nadaljeval je stari prosjak, kateri ni zapazil duhovnov razburjenosti, „o gospod, to je strašno! Poslušal sem, ko so bili k smerti obsojeni. Stal sem pri vratih ječe, ko je drug za drugim stopal na rabelnov voz. Sledil sem jim od daleč. Videl sem, kako so vsem štirim na morišči odsekali glave; o kaka pošast sem jaz! Od takrat nimam nikoli več miru in počitka. Jokam, molim zanje; vedno jih vidim pred seboj. Tam-le so, tam pod onim platnom.“

Tu je pokazal berač z derhtajočo rokó na pregrinjalo, ki je polovico stene zakrivalo. „Ta križ nad mojo posteljo je bil nekaj grofov, ta-le zlati križek nosila je grofinja; zdaj ga nikdar ne denem od sebe. O Bog, o Bog! kaj sem storil! In kako sem to obžaloval in se kesal! Gospod abbé, usmilite se me, ne zaverzite me! Molite za najmalovrednejšega in najnesrečnejšega vseh ljudi!“

Duhoven je pokleknil k postelji, bléd kot smert. Tako je ostal kake pol ure, ne da bi besedico spregovoril. Potem je mirno vstal, naredil znamenje svetega križa in potegnil pregrinjalo od zidu. Zagledal je dve podobi. Berač je zakričal, ko ju je videl in padel nazaj na svojo borno posteljo.

Duhoven je jokal.

„Jakob,“ dejal je z derhtajočim glasom, „spovedati vas hočem in vam podeliti odpuščanje od Boga.“

Ko je bolnik opravil spoved in mu je mašnik dodelil odvezno vseh grehov, dejal je Pavlin:

„Jakob, Bog vam je odpustil: iz ljubezni do Njega odpustim vam tudi jaz; kajti oni, ka-

tere ste vi izročili v smert, bili so — moj oče, moja mati in moji dve sestri.“

Beraču so se lasje ježili, ko je to slišal; odpiral je ustnici, toda gergraje šepetal je samo nekoliko nerazumljivih glasov. Potem je utihnili in se ni več ganil.

Mašnik pristopi bližej k postelji, toda berač je mertev. —

O dobrota, o usmiljenje Božje!

Voltêr (Voltaire) in nasledki njegovih nauk na Francoskem.

(Dalje.)

(*Napoleon I. in njegovi naklepi.*)

Ko je Napoleon stal na verhuncu slave, se je hotel na vsak način ločiti od svoje žene Jozefine ter vzeti v zakon hčer cesarjevo. Napoleon se je obernal prvo do ruskega dvora ter je poprašal za Aleksandrovo sestro Katarino; ta pa se je omožila z Jurjem Oldenburškim; na to je pa poprosil za mlajšo sestro Aleksandrovo, Ano, ki je štela še le 15 lét. Aleksander je bil pri volji, ne tako pa mati mlade Ane. Pa predno je še prišel odločilen odgovor iz Petrograda, je snubil Napoleon hčer cesarja Franca, nadvojvodino Marijo Luizo.

Od uboge Jozefine se je ločil 16. dec. 1809. Treba je bilo vsaj zunanjega vzroka za ta čin; tu so mu pomagali prijatelji, ki so bili orodje v njegovi roki. Kot vzrok ločitve so naveli, da zakon z Jozefino ni bil veljaven, češ, da se je sklenil brez prič. Jozefina je živela od tedaj tiho in mirno ob podpori, katero ji je zagotovil Napoleon.

Cesar Franc je sprejel ženitno ponudbo Napoleonovo s težkim srcem. Naj li izroči svojo ljubljeno hčerko najhujšemu svojemu sovražniku, ki ga je nadlegal že 10 let z nesterpljivimi mukami, onemu, ki mu je odvzel nemško krono ter mu ugrabil velik del domačega cesarstva? Pa nesterpljiva politika je zahtevala to žrtev. Cesar Franc je prisiljen sprejel ponudbo.

Marija Luiza je bila 18 let stara. Vdala se je osodi ter je vzela slovo od cesarske družine. Na bavarski meji jo je čakala Napoleonova sestra, kraljica neapolitanska, z odločenimi ji dvornimi gospodi (16. marca). Po vseh krajih, koder je šla, jo je ljudstvo pozdravljalo priserčno. Napoleon je ukazal sostaviti spored ter je določil, da naj nevesta pred svojim mogočnim ženinom upogne koleno. To pa je določil le za to, da bi tem jasnejše pokazal svojo mogočnost in veljavo francosko, kateri naj se vse drugo uklanja.

Napoleon pa je storil drugač. Šel je proti svoji mladi nevesti do Soisson-a, je stopil ondi v njen voz, ter jo pozdravil kot svojo prihodnjo soprogo. Civilno sta bila poročena 1. aprila. Drugi dan sta se podala v slovesnem obhodu v Pariz, kjer sta bila tudi cerkveno poročena. Slovesnost so so hoteli s tem povekšati, da bi se je vdeležili v Rimu stanujoči kardinali. Pa 16 izmed njih, na čelu jim Consalvi, so se temu uperli; videli so krivico, ktera se je zgodila v tem, da se je dal Napoleon nepostavno ločiti. Za kazen so jih nekaj pozaperli po terdnjavah, nekaj jih pregnali v tuje pokrajine. V lepih majevih dnevih je potoval Napoleon s soprogo po Nizozemskem. Francozi so ga pozdravljali priserčno, Nizozemci, ker jim je potreba velevala. Uklanjali so se mu podaniki, plemenitaši, ter mu voščili srečo. Povsodi so ga imenovali „Velikega.“

Vriskalo je vse veselja: pod veseljem pa je tlela iskra nejevolje. Pervi dan so videli v prihodnjosti, da preti razdor z Rusijo. Republikanci niso bili zadovoljni, da je Napoleon se poročil s hčerjo cesarjevo. Pa tudi samim pristašem Napoleonovim ni dopadla ta ženitev: videli so v njej nekako povišanje Francoske, nikakor pa ne dobička. Kazali so žalostne posledice, ktere je prinesla avstrijska cesaričina Antoinetta v deželo. Ko se je cesarska obitelj povernila v Pariz, je napravil knez Karol Švarcenberg v dan 1. julija praznik in pojedino opoporočenima, v imenu avstrijskega cesarja. Velikansko dvorano je dal v ta namen zidati in okrasiti: zbrali so se v njej vse dvorne osebe in odličnjaki tujih držav: ni bilo še videti tako sijajne družbe, ki bi se bliščala v takem bogastvu in se lesketala v tolikih dijamantih. Ruski poslanec sam je nosil na sebi več milijonov vrednosti. Samo v glavni dvorani je bilo 1200 odličnih gostov, veliko število jih je bilo tudi v stranskih prostorih. Mladi svet se je veselil in plesal. Kar neprevidoma se je ob voščeni sveči vnelo sukno, s katerim so bile prevlečene stene: naglo se je širil ogenj; na enkrat je bil celi strop v ognji. Vseh 73 krožnih svetilnikov je popadalo na goste: od vročine so pokala velikanska zerkala: bilo je slišati kakor pokanje pušk. Vse se je hotelo rešiti pa vsak je bil družemu na poti: na obrazih se je kazal smertni strah. Vse hiti proti izhodu, pod se udere ter pokoplje mnogo oseb. Smert jih je mnogo pobrala, knezov in kneginj, ktere so na pol sežgane potegnili iz pogorišča. Napoleon s soprogo se je srečno rešil. Pri tej nesreči so se godile velikanske tatvine: pobrale so tatinske roke vso sreberno, dragoceno opravilo ter kar tergali gostom dragocene kinče raz obleke.

Ves svet in tudi Napoleon sam je spoznal v tem strahovitem dogodku slabo znamenje. Spomnili so se podobne nezgode, ki se je veršila tedaj, ko sta si bila Ljudovik XVI in M. Antoinetta podala roki. Na otoku Heleni je pozneje spregovoril Napoleon: Moj drugi zakon me je zaterl. Zaupajoč v Avstrijo sem začel boj z Rusijo. Stopil sem z nogo na cvetlice, prepada pod njimi pa nisem zapazil. Tako je rekel večkrat v življenji.

Ta strahovita dogodka je obsenčila Napoleonovo slavo le za nekoliko časa. Kar je Napoleon nameraval, je hotel tudi dopolniti. Ravno v tem času je svoji srečni zvezdi najbolj zaupal. Že pred poroko v dan 17. sveč. je izdal pisanje, v katerem je imenoval prihodnjega sina kralja rimskega. V istem pisanji je ponavljal, da papež nima več svetne oblasti niti v Rimu, niti kje drugje, da naj cesarju obljubi zvestobo in naj prejema za plačo 2 milijona v Pariški palači; vendar mu dovoli, da sme začasno se nastaviti v drugih mestih in tudi v Rimu, kjer si je sebi tudi dal zidati cesarsko palačo. Določil je tudi, da naj se prihodnji cesarji prvo v Parizu, potem pa v Rimu kronajo. Gotovo je mislil tudi sebe še dati kronati v Rimu, ko bi primeren čas se približal.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. V Marijanišču so bile prelepe slovesnosti v god Marije pomočnice, v petek, in naslednjo nedeljo. V god sam so ob 8ih prevzvišeni gospod knez in škof opravili sv. mašo. Naslednjo nedeljo so dopoldne in popoldne opravljali milostni gosp. prošt dr. Ant. Jarc, pridigal je dopoldne č. P. Jožef, popoldne pa je imel šmarnično premišljevanje profesor dr. Lampe, ki je goreče pojasnoval, kako nam je Marija Pomočnica. Prelepo ozališana kapela je bila pri Šmarnicah zelo polna, samih domačih dečkov je bilo čez stotino, ki so se prav spodbudno obnašali, po sredi cerkve razversteni, drugi so ginljivo peli na koru. Ne morejo se prehvaliti vodstvo, in čast. redovnice, ki tako lepo skerbijo za cerkev in za lepo odgojo sirotnih dečkov.

Posebno lepo med drugim je slišati, da dečki tudi radi in pogosto opravljajo pobožnost sv. Alojzija — zdaj ko se bliža praznik, in skozi leto; to nedeljo jih je bilo kacih štirideset pri sv. Obhajilu tega namena.

Moramo pohvalno omeniti, da tudi nekteri drugi učenci iz gimnazije opravljajo Alojzijevo pobožnost. Naj bi jih le veliko bilo!

Kakor je znano, je Alojzijevo pobožnost v tem, da tisti, ki tega svetnika posebno ljubijo, časté in želijo posnemati, si izvolijo 6 nedelj, po opravljeni spovedi grejo k sv. Obhajilu in molijo v namen sv. Očeta papeža vsaki pot 6 očenašev, češčenamarij in čast bodi Bogu. Glavni namen je posnemanje sv.

Alojzija v njegovem življenji, posebno v sveti čistosti. Vsako nedeljo si izvoli eno čednost tega svetnika za premišljevanje čez teden, v kakoršnem redu ti je ljubše ali primérniše. Na pr.: Sv. Alojzija 1) gorečnost Bogu služiti, 2) sramožljivost in čistost, 3) ponižnost in modrost, 4) ljubezen do molitve in do premišljevanja, 5) premagovanje skušnjav in hudih nagnjenj. 6) pokorščina, ljubezen do bližnjega, — ali pa kaj družega, kar izvoliš iz njegovega življenja. Papež Klemen so za vsako teh nedelj podelili popolni odpustek. Opravljajš to pobožnost lahko, kadar si boji v letu.

V Stari Loki je bil sv. misijon od 19. do 26. maja opoldne. Vodila sta ga čč. oo. Doljak in Starè. Pomagali so spovedovati: 2 čč. oo. kapucina in čč. gg. župnika Javorski in Selški, in v mestu so tudi obilno spovedovali. Vdeležba je bila silo velika, posebno v soboto in nedeljo, — vse se je godilo v lepem redu. Bog daj obilno sadu! — Kar nas je užalostilo, je vést, da Ljubljano zapusti P. Starè, ki je poklican v Celovec — v semenišče, kjer bo med drugim tudi seminariste podučeval v slovenščini.

Z Berda, 21. maja 1889. 28. marca t. l. umrl je tukaj g. Andrej Unterrajner, c. kr. sodnijski sluga in jetničar. Rojen je bil na Koroškem; bil je nekaj let vojak, potem c. kr. orožnik na Kranjskem — namreč na Notranjskem in v Lukovci stražmešter. Zadnjih 13 let bil je v službi pri tukajšni c. kr. sodniji, in je prav natančno opravljal svojo službo. Predpostavljeni so bili ž njim jako zadovoljni. Bil je tudi, kakor je že omenjeno, jetničar. Ta služba ni lahka, ker imel je opraviti z nar bolj hudobnimi ljudmi. Bil je strog in pravičen, ter je močno pazil na svoje jetnike, zlasti imel je tudi to srečo, da mu ni nikdar noben jetnik ušel. Ob enem je pa imel dobro serce, ter usmiljenje z jetniki; nikoli se ni iz nobenega norčeval, nobenega dražil z zbadljivimi priimki in besedami; vsakemu je stan raji zljajševal, kakor shujšal. Večkrat sem imel priliko opazovati ravnanje tega gospoda z jetniki, ko sem hodil v ječe kerščanski nauk učiti arrestante. Rad je tudi dajal jetnikom brati lepe bukve, ker jih je nagovarjal k molitvi ter njim podajal rožne vence. Branil je, kar je le mogel, da jetniki niso kleli in kvantali. Pri tem ga je njegova blaga gospa močno podpirala. Ni čuda, da so jetniki tega jetničarja spoštovali in radi vbogali.

Pri tej priliki naj se opomni, kako je v ječah. Luč se ne sme nikoli prižgati, toraj imajo po zimi po 12 do 15 ur temo. Okna so večidel obrnjena na dvorišče, s kterega ne dohaja ravno dober zrak. Sobe navadno ne smejo zapustiti, razun če je kateri poklican k zaslišanju, in še druge ostrosti se nahajajo. Hrano dobivajo jetniki vsak opoldan, vselej po en funt kruha s fižolom, ali kašo in krompir, včasih žgance z mlekom ali prižgano juho, le ob nedeljah kaj boljšega. Gledé na vse to ne bomo ravno jetnikov zavidovali, vsak naj gleda, da ne pride v ječo. Zares imajo toraj jetničarji težko nalogo, da prav delajo z jetniki, ki nimajo prostosti, pa jih še hudobni duh velikrat napada s skušnjavami, ter jim navdihuje obupne misli. Ker je res težavno pravo zadeti z jetniki, toraj si že več leti glave belijo državniki in sodnijski visoki vredniki, ter učenjaki kazenskega prava, kako bi ječe prestrojili, ter zahtevam kazenskega prava in kerščanski veri primerne naredbe ustanovili v Avstriji; že nad 20 lét se pečajo s tem

perečim vprašanjem. Minister dr. Hije se je prvi pri nas močno pečal s to zadevo. In ravno letos bil je kongres v Petrogradu na Ruskem, kjer so se veščaki jetničarstva zbrali v dotično posvetovanje. Iz Avstrije bil je tje poslan dr. Leitmajer, c. kr. državni nadpravnik v Gradcu.

V tej zadevi, jetničarski namreč, je veliko ležeče na nadzornikih in jetničarjih. Dajte nam dosti takih mož, kakor je bil ranjki g. Unterrainer, in to važno vprašanje bode večinoma povoljno rešeno.

Kakor je živel ta mož spolnovaje natančno svoje dolžnosti, tako lepo je tudi umerl. Več časa bolan bil je večkrat previden s ss. zakramenti, ter je bil 30. marcija pokopan. Lep pogreb je imel, vdeležili so se ga gg. vradniki in mnogo ljudstva, ter on ostane v blagem spominu. Naj v miru počiva.

Krakovski. Czas sledeče vesti javlja: 13. marca se je v Kovnu (v Litvaniji, kjer bivata škof in guverner) to le zgodilo. Šolski nadzornik hodil je med ukom po razredih in je naznanil, da bodo šli vsi učenci v razkolniško cerkev, ker je obletnica smerti cara Alexandra. Prišel je tudi v razred, kjer je katoliški duhoven učil keršč. nauk in je ravno to naznanil. Nato rekel je katehet otrokom: „vsi katoliški otroci bodo šli k božji službi v katol. cerkev.“ In tako se je zgodilo. Vsi katol. dečki šli so v katol. cerkev; pa precej po božji službi je bil katehet odstavljen.

Pa še več. Ravno tistega dne je bilo v dekliški šoli v Kovnu ukazano, da naj gredo vse deklice po dve in dve (in sicer ena katoliška, druga razkolniška) v razkolniško cerkev. Na poti jih nekdo sreča in reče: vé imate svojo cerkev, pojdite tje. Katoliške deklice so stopile iz verste in so hitro šle v katoliško cerkev, in za njimi njihove učiteljice. Deklice so se v cerkvi poskrile, koder so mogle, ali učiteljice so jih poiskale. Vsled tega je bil tudi katehet dotične šole odstavljen. Ko je potem škof Palluton ugovarjal zoper tako ravnanje, je bil obsojen od guvernerja na 4000 rubljev globe! To sodbo je potem poterdil minister, in ob enem sta bila oba duhovna poslana v pregnanstvo v severno Rusijo! Pregnanje katol. Cerkve še vedno trpi, dasiravno se ruska vlada pogaja z apostoljskim prestolom. Ravna se brez ozira in brez usmiljenja, faro za faro odpravljajo, duhovne pri najmanjšem uporju tirajo v pregnanstvo. Jeseni je bil župnik Leukovier iz Rovna v Volhiniji, star 62 let, pregnan zato, ker je neko zunaj njegove fare bivačo Čehinjo za smert prevedil. Čehinja ni hotela k razkolništvu prestopiti, in ni stanovala v fari Rovniški; duhovnom je pa prepovedano faro zapustiti, razun če imajo dovoljenje (pos) od gosposke. Vsak duhoven je tako rekoč v svoji fari pripert, in ne sme je brez dovoljenja policijskega zapustiti. Ako hoče iti k spovedi k sosednjemu župniku, mora prositi dovoljenja za odhod pri okrajnem glavarju, ki mu to dovoljenje podelf, ali tudi odreče. Včasih tudi kak duhoven umerje brez ss. zakramentov, ker sosednji duhoven ne more priti, ko nima pusa (več 3. odp.??); zahteva se, da ne bo ondi maševal, in hitro odpotoval, če škof pride. Ako bogoslovci gredo na počitnice, mora škof naznaniti za vsakega, kje bode stanoval o počitnicah, in vsak bogoslovec mora se oglasiti pri policiji.

V škofiji Chelmski so duhovne pregnjali, ker niso hoteli postati razkolniki, 70 jih je šlo v pre-

gnanstvo, 70 ušlo jih je v Avstrijo. Streljali so tudi na ljudi, ki niso hoteli prepustiti svoje cerkve razkolnim duhovnom. Po noči prišli so ljudje na avstrijsko zemljo, da bi jih poročili in otroke kerstili. Več stotin peljali so jih v daljne pokrajine, zgubili so vse premoženje zaradi sv. vere. Ko se je nuncij Vanutelli leta 1883 peljal v Moskvo k kronanju cara Alexandra III, hoteli so Rusi, da se godi to potovanje na tihem; ali ljudstvo je zvedelo dan in po vsih štacijah zbirali so se ljudje, ali strojevodja smel je le 1 minuto ustavljati vlak, v Lukovem pa je bil nek zadržek. Ljudstvo se je vsulo okoli vlaka, in je klicalo papeževemu poslancu: oče, otmi nas, mi živimo že 15 let brez ss. zakramentov. Vanutelli se je jokali in jokali so se tudi Rusi. To je ob kratkem terpljenje katoličanov na Ruskem.

Peš-potovanje z Jugo skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Preko lateranskega terga greva, v čegar sredinji stoji velik „obelisk“; proti koncu terga proti zahodu se oberneva na desno v ulico, ki vodi k Mariji „Veliki“, „Santa Maria Maggiore.“ Kmalu po pričetku te ulice na desno-vzhodno stran se dviga velikansko novo poslopje, serafinsko, vseučilišče sv. Antona Pad., to je, vstav frančiškanskega reda za vesoljni svet. V sredi poslopja je veličastna cerkev Boga trojnorodnega in sv. Antona Padovanskega. S serafinskim vseučiliščem je zedinjen tudi frančiškanski samostan. Pri drugi priliki nekaj več o njem.

Došla pa sva k velekrasni baziliki „D. Marije Večje“ ali „Snežnice.“ Obiskala sva veleslavni hram nebeške Kraljice, Božje Matere in vselej Device. To svetišče je ena naj starih cerkev blažene Device Marije na svetu. Krasna je „konfesija“ pred glavnim oltarjem, nad katerim čveteri stebri iz dragega kamna porfirja nosijo velekrasni in umotvorni nébes iz porfirja, okinčan z zlatimi ornamentikami in simboli sv. vere in sv. Cerkve. Na podlagi čveterih stebrov so vdlane plošče, na njih izbuknjene podobe iz življenja bl. D. Marije; vse bogato pozlačeno. Stebrovi so oviti z zlatimi venci. Naj lepši in prijetniši je ta oltar v Rimu. Pod nebesom je sv. miza, mensa, oltar, v podobi rakve, groba, iz dragega porfirja; na njem je sedem zlatih velekrasnih in umetnih svečnikov, na šestih voščene sveče, na sedmem, srednjem, mesto sveče veliki dragoceni križ z razpetim Zveličarjem. Pod tem oltarjem v konfesiji je drugi oltar, na njem je krasno shranišče, v katerem so prave svete betlehemske jaslice, v njih je ležal Sin Božji, Sin Device Marije, presv. Dete Jezus, od deviške Matere v plenice povit in v one jaslice položen. Pred tem oltarjem, v sredi konfesije je iz belega marmorja veleumno izdelani kip Pija IX, pokojnega sv. Očeta, preblagega spomina, v klečeči podobi, s povzdignjenima sklenjenima rokama, s proti nebu povzdignjeno glavo in očesi; ginljiva podoba, kakor bi vidil živega ljubljeneega sv. Očeta Pija IX.

V prezbiteriji, v koncu in v sredi polokrožne stene, je oltar, glavnemu ravno nasproti, na katerem je veleumno napravljena velika slika, ki predstavlja sveto božično noč in rojstvo Kristusovo.

V desni ladiji cerkve, blizu velikega oltarja, je prekrasna in velika kapela, ktero nadkriljuje veličastna kupola. Vse stene so drag, vsakoversten in umetno zložen marmor, umotvorni kipovi svetih, podobe izbuknjeneega dela, venci, verski simboli; druge

olepšave na stenah so krasno delo iz belega marmorja. Oltar je iz mnogoverstnega, naj zlahtnejega dragega kamenja različnih barv; vse olepšave na njem iz suhega zlata. Zgoraj je umetna podoba izbuknjena, ki predstavlja dogodbo, kako papež Liberij 5. avgusta čudežno padli sneg verhu eskvilinskega homca v Rimu, vpričo patricija Janeza in njegove žene, v spremstvu rimske duhovščine in ljudstva, z motiko napravlja obris po snegu za velikost bazilike D. Marije Snežnice, ktera stoji v toliki lepoti na tem gričku. V sredini oltarja dva velika angelja deržita velelepi in umetni okvir, v katerem je slavna in čudežna slika bl. Devica Marije, od sv. evang. Luka. Ta podoba je vsako soboto in vsaki Marijin praznik odpert; druge čase je zaperta z dvostroki vratici. Lepotičje tega oltarja so vsakoverstni umetni izdelki iz zlata; pri vходу v to kapelo pod oltarjem je sv. Jeronim, cerkveni učitelj.

V levi ladiji, omenjeni kapeli ravno nasproti, je čudežne lepote kapela s častito kupolo, v sredini pod kupolo stoji oltar, na oltarju pa štirje veliki angelji, in vsak z eno roko visoko v zraku derže čudežne umetnosti tabernakelj v podobi veličastnega tempeljna s kupolo, podobe svetih, izbuknjene predstave, ki predstavljajo podobe iz starega in novega zakona, ktere pomenjajo in svedočijo presveto Rešnje Telo. Vse to veleumno delo je iz drage kovine, bogato pozlačeno. Pod tabernakeljnom se na obéh straneh zamore maševati. Stene so v lepoti in dragocenosti, prej opisani; kupola se vsa v zlatem okinčju lesketá. Pred tem oltarjem so stopnice v kriptu (spodnjo cerkev), v kateri je ponarejena podzemeljska votlina betlehemske štalice; votlina rojstva Gospodovega z oltarjem, in še druge votline: sv. Jožefa, ss. 3 Kraljev, nedolžnih itd., kakor so v Betlehemu. Vse je oblečeno z naj lepšim in raznoverstnim marmorjem, okinčano s kipovi in bazrelifi iz belega marmorja.

V tem veličastnem hramu Božje Matere je tako ljubko in milo, duši in sercu tako mirno, tolaživno in dobrodejno, da se dopovedati ne more. Pred konfesijo in pred presv. jaslicami pël sem slavensko: „Slava Bogu na višini in mir ljudem, koji dobre volje jesu! Hvalimo te, slavimo te, molimo te, povelečujemo te; sahalni jesmo ti zarad tvoje velike slave, Gospodine Bog, kralj nebeški, Bog, vsegamogočni Oče! Gospod in Isus Kristus, jedinorodjeni Sin, Gospodin Bog, Jaganjče Božije, Sin Otčev, koji odzimplješ griehe svieta, sprejimi prošnjo našo; koji sediš na desni Otca, smiluj se nam! Jer ti sam jesi svet, ti sam naj višji, Isus Kristus! sa Duhom svetim zajedno u slavi Boga Otca. Amin.“

Pred slavnim oltarjem „Marije Velike“ pel sem lavretanske litanije, Moja duša povelečuje Gospoda, Zdrava morská Zvezda, O Devica slave polna vsa. Molila sva sv. rožni venec in za odpustke, potem molitve v lavretanski baziliki omenjene. Ljudstva ni bilo mnogo. Opravljala sva pol-glasno in skupno v slavenskem jeziku; vsi navzoči so na uha vlekli; svečenstvo je došlo slušat, prav veselost so nazna njali in serčnost dajali, „da tako je prav in po romarsko; lepo je in spodobi se, da v vseh jezikih se v Rimu Bog moli in slavi.“ Predstojnik sv. zbora me je latinsko izpraševal, sv. besede in molitve pri sv. maši; jaz sem mu moral slavensko odgovarjati, potem pa tudi odpevati; vsem vpričnim svečnikom

in redovnikom se je lepo, pravilno dostojno zdelo. Predstojnik, rojen talijan, se je posebno zanimal, ker je nekoliko slavenski znal, to pa se je naučil od nekega redovnika iz Dalmacije. Povedal je, da bil je pričujoč oni čas, ko se je pri sv. Klemenu v Rimu slavensko sv. maša pela, da je jako častito bilo. Vprašal je, ako tudi v naših krajih se sv. liturgija v slavenskem jeziku opravlja, kakor v mnozih v Dalmaciji? Rekel sem, da ne. Moliti sem moral, ker so me prosili, mnogo cerkvenih molitev in peti pesem slavensko; omenjeni dostojanstvenik je vpričnim povedal latinsko, ktere molitve in pesmi, da so to. Priznal je, da z latinskimi stavki in besedami se vjema itd. Godilo se je to v zakristiji po opravljeni pobožnosti v baziliki. Prav veselo in zanimivo cerkveno zabavo smo imeli, podelili so mi veliko častitih, znamenitih in svetih spominkov. Mnogi cerkveni dostojanstveniki v Rimu, kakor tudi sv. Oče Leon XIII sami, ki niso ne roda niti jezika slavenskega, ipak znajo nekoje bogoslužne slavenske besede, n. pr. „Gospodine sa Vami! In sa duhom Tvojim.“ In še marsiktere. — Znamnje, da smo priljubljeni v Rimu. Opoldne obed „All' Anima.“

(Dalje nast.)

Iz Egipta. V Heloanu so velikonočno nedeljo imeli priserčno slovesnost. Zraven navadnih prelepih svetičnosti tega visokega praznika so ta dan 4 egipčanske deklice opravile prvo sv. Obhajilo. Te deklice, v starosti 14–15 lét, so bile vzdignjene iz temne nevednosti; nedavno niso poznale ne Boga in ne kerščanstva; učile so se od januarja do velike noči z vso pridnostjo katekizma in izučile so se prav dobro, ter so veliki teden že zamogle imeti male duhovne vaje kot pripravo za sv. kerst. Pisatelj ne more dopovedati, kako so bile zbrane, kako pobožne v dan sv. Obhajila. Pa kako veseli so tudi njihovi starši. Eden očetov je rekel misijonarju: „Imeli smo male poganke, Vi pa ste jih spremenili v male angelje.“

Prelepo je bilo praznovanje. Deklice so bile oblečene belo in s svečami v rokah. Misijonar jim je bral zadevna djanja in molitve pred obhajanjem in po obhajanju. Peli so pri slovesni sv. maši mladi misijonski pevci. Marsiktere pričujoče Arabce so zalivale solze, ko so videli prelepa opravila. Popoldne ob 5ih je bilo ponavljanje obljub, ki so jih storile veliko soboto pri sv. kerstu, in ob enem so se darovale Mariji Devici. Ena redovnih sester piše, da ta srečni dan sv. Obhajila bi bile deklice kar precej pripravljene umreti, tako so bile srečne in vesele. V predpraznik so prosile odpuščanja pri svojih starših in pri čast. materi redovnici, ter so se zahvalile za njen trud.

Opomnil sem o drugi priliki, da v tem kraju zidajo cerkev, in zdaj pišejo, da zidanje dobro napreduje.

Marija radost nebés.

(„Maria Himmelsfreud.“)

Nebés radost in slaj,
Te čem ljubiti;
O Mati presladka!
V dnu svojega serca,
Te čem nositi.

O krona vsih stvari,
V lepoti zmagaš ti
Celo Serafina;
V začetku lepa vsa,
Gospodu všeč bila
Si ti edina. —

Tak milo in ljubo,
Priserčno materno,
Zreš dušo mojo;
Ah k tebi tje želim,
Doseči hrepenim
Ljubezen Tvojo.

O Mati ljubljena!
Kdaj ura bo prišla
Za mé odhoda?
Ko pride smertni svat,
O sprosi mi takrat
Pomoč Gospoda.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Iz apostolske prefekture Dahomyske.

(Pismo misijonarja p. Lecron-a p. Planque-ju, vesoljnemu predniku afrikanških misijonov.)

Naslednje pisanje je posnetek naznanil iz pokrajine Dahomejske, kjer so katoliški misijonarji vstanovili prvo stajo. Načrtuje razne priključenja na tem potovanju, neustrašljivost g. misijonarja in pomanjkanje, katero je moral terpeti.

V naglici napravljena mitnica. — Smešen dogodek. Skoro pri vsaki dahomejski vasi nahaja se pregraja. Kdor hoče dalje potovati, plačati mora glavarju množino žganja, kot mitnino. Koliko, to določijo okoliščine. Če je ravno takrat glavar zelo žejen, zahteva več žganja, drugač pa manj.

V onem kraju, kjer smo mi hodili, pa ni bilo treba nobene carine plačevati. Toda ko je nek star glavar sosednje vasi slišal, da bodeta dva evropejca mimo prišla, hotel se je precej okoristiti. Dal je napraviti leseno pregrajo na reki. Hlod še ni bil povsè otesan in bile so še na njem zelene vejice. Videlo se je na prvi mah, da še ni ena ura pretekla, odkar je drevo posekano. Štirje možje, s slabimi puškami oboroženi, so stali na obeh stranéh. Poleg njih pa stari glavar z zelo oteklimi očmi, širokimi nosnicami in naprej šterlečimi črnimi ustnicami.

Ves prizor je bil zelo smešen, zlasti radi smešnih potez na obrazu poželjivega glavarja. Bil je pravi butec. Velela sva našemu čolnarju peljati dalje, ne brigajoč se za glavarja, njegove ljudi in za pregrajo. To so čolnarji tudi precej skušali. Glavar pa in njegovo spremstvo niso bili istih misli z nami. Veleval je čolnarju ustaviti in priti na breg. Vesljači so naglo poskakali na breg in se pričeli ž njim pogajati.

„Vi ne smete naprej,“ dejal je stari zamurec in serdito uprè oči v nas. Rad bi bil videl, kakšen učinek bo to na nas napravilo. Toda mi smo plateno pregrinjalo do tal spustili in gledali samo skozi luknjice; platno je bilo namreč na več krajih raztergano.

„Toda to so belokožniki, patri!“

„Belokožniki ne smejo tod naprej, ako ne plačajo glavarjem dolžne mitnine.“ — „Evropejci ne poznajo dežele; oni niti niso še videli glavarja. Kako bi mu bili tedaj kaj dolžni?“

„Plačajo naj dvanajst pijastrov za vsak čoln in potem smejo naprej.“ Pri teh besedah se je naš junak vspel po konci, nikakor ne voljan kaj odjenjati od svojih zahtevanj. Sedaj sva jaz in moj tovariš odstranila plateno zagrinjalo in pomerila vsak s svojo puško nanj. Hotela sva ga ostrašiti. Starec je bojazljivo gledal naše početje; mislil si je menda: „Ta dva bela „zelenca“ bi pa vendar-le utegnili biti močnejša od mene.“

Konečno sem ukazal mu odgovoriti: „Midva nimava nikacih školjk.“

„Tedaj mi dajta žganja mesto školjk.“

„Midva nisva tergovca in ne voziva seboj žganja. Imava samo zaboj z različnim blagom; ali odperli ga bomo še-le v Togodu.“

Starec je jel sprevidovati, da od tod ne bode kaj zanj. Jel se je tedaj bolj mehko razgovarjati z našimi čolnarji. Glas se mu je jako spremenil, in precej sem spoznal, da se bomo lahko izmotali iz teh neprijetnih zadreg. Glavarjev pogovor z našimi vesljači se nikakor ni hotel bližati h koncu. Bile so same prazne besede. Taka navada je vselej pri zamurcih, kedar se bliža odločilni trenotek. Jaz in p. Banquis postajala sva nepoterpežljiva in ukazal sem konečno starcu, da naj pustí naše ljudi pri miru, ker bomo dalje vesljali, da prej ko mogoče pridemo v Togodo.

„Dobro,“ odvernili so on; „poklical bomo ljudi iz moje vasi, in se z vami vojskoval.“

Zdaj skočim na suho in zakričim glavarju in njegovemu spremstvu: „Vi niste pametni, ker grozite belokožcem! Mi smo prepotovali celo dahomejsko državo in nismo nikjer plačali mitnine. Menite li, da ste vi mogočnejši nego Dado (imé dahomejskega kralja) in njegovo ljudstvo? Dejal sem vam že, da ne bomo tu zaboja odperli, temuč v Togodu. Ako se vam zdi, pošljite tjekaj zanesljivega moža, kateremu bomo dali, kolikor se spodobi.“

Te resne besede so zelo poterle ošabnost teh ljudi. Tukajšna ljudstva so neizrečeno bojazljiva in strahopetna. Stari glavar je pričel dolgo tarnanje, katerega konec je bil, da bode poslal v Togodo moža po obljubljeno plačilo. Ukazal je nato svojim ljudem, naj pomagajo čolnarjem spraviti naše tri čolne v sredo reke. In on sam je veleval: „Bolj na desno..... bolj na levo..... bolj pritisnite... dobro,“ in je čversto kričal. Mi smo se peljali v Togodo, glavar pa se je jezen vernil v svojo vas. Na določeno mesto je poslal moža, kateremu smo izročili zgovorjeno carino, v znesku kacij 20 soldov. Ko smo se vračali, nismo našli več ondi niti starega glavarja niti pregraje!

(Dalje nasl.)

Rim. Sv. Oče v pismu do škofa Kremonskega pojasnujejo, kako da je svetna oblast papežu potrebna, in da so jo torej branili vsi papeži. Pravijo n. pr.: „Kar smo velikrat rekli in moramo še večkrat reči: pri tej višji državni oblasti ni prašanje za kaj posvetnega, ampak za prostost apostolskih služb in pravic — prostost, ki ne smé biti podver-

* V onih krajih služijo namreč ljudem mesto denarja neke školjke.

žena tuji oblasti in samovoljnosti. Zato so vsi papeži prednamci z vso gorečnostjo in prizadevnostjo iskali braniti nedotikljivost svojega vladarskega stanja, in tudi Mi se trudimo jo zopet vstanoviti, prešinjani o tem, koliko vrednost imajo vse zadeve, katerim je ona bramba."

Verona. Kardinal škof Kanossa je bil 13. aprila prav hudo zbolel; vendar se je v svoji veliki starosti, pri 80 letih, še ozdravil. "Nigrizia", list za afrikanški misijon, čegar zavetnik je kardinal Kanossa, toraj vse čitatelje gorko vabi, da naj Boga hvalijo za to veliko milost.

Luzern. Kardinal Lavigerie hoče 3. avgusta v mestu Luzernu napraviti velik shod zoper sužnjost zamurcev. Vse stopnje švicarskega naroda so to misel in vabilo sprejele z veliko zadovoljnostjo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Glavni namen za mesec rožnik (junij.)

a) Glavni namen:

Razširjanje duha molitve.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. S. Simon, mnih. — Trierska škofija. Še ne zaznamnjane ali nenadne potrebe.
2. S. Marcellin. Mašniki in obhajanci. Pospeševanje Alojz. Otenje pobožnosti. Več sirot in napoisrot.
3. S. Klotilda. Pospeševanje molitv. apostolata in brat. Jezusov. presv. Serca. Mnogo zakonskih in vdovskih. Ubožni in zbujenje dobrotnikov zanje.
4. S. Frančišek Karačjolski. Manjšanje hlepenja po vživanji. Rešenje in varno pribežališče zapeljanim. Dobro ime v nevarnosti. Brezslužbeni.
5. S. Bonifacij. Povernitev nemških dežel k ednosti sv. vere. Nemški škofje. Družba sv. Bonifacija.
6. S. Norbert. Premonstraški red. Saksonci. Važna zidanja. Mnoge duhovnije. Mnogi nepokojni in obupljivi.
7. S. Robert. Benediktovski red. Pomoč mladim, ki so nezmožni za delo. Vstanova Jezusovega presv. Serca.
8. S. Klotulf. Lotringija. Natanko spolnovanje cerkv. zapovedi. Več nestanovitnih in zopet zagrešenih.
9. Binkoštna nedelja. Da bi sv. Duh zopet obnovil obličje zemlje. Mnogi birmanci in njihovi botri. Mnoga zdravilišča.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca. V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mlad človek prav živo priporočen v bratovske molitve, da bi na posredvanje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca dosegel

stan, katerega si želi, ako to res tekne v njegovo časnó in večno srečo. — Neki človek, ki s kletvinjo dela pohujšanje, da bi spoznal brezno, pred katerim se nahaja.

Zahvale.

Bolno mi je bilo eno živinče tako, da ni bilo več dosti upanja, da bi ozdravelo. V tej stiski se priporočim Materi Božji in sv. Jožefu z obljubo eno sv. mašo dati opraviti in po „Danici“ naznaniti zahvalo, če mi živinče ozdravi. Uslišan sem popolnoma; torej hvala Bogu in posebno češčenje Naše lj. Gospé in sv. Jožefu!

J. Štruncelj.

Listek za raznoterosti.

Katoliška družba ima prihodnji torek (4. junija) letos prvič svetó mašo za društvenike na Rožniku zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge iz Vincencijeve družbe.

Jarc.

V Tomaju bodo sv. misijon vodili trije Celjski čč. oo. Lazaristi od 29. maja do 10. junija.

Dunaj. Poslanec Carneri je prašal ministra Taaffeta, kaj poreče vlada k temu, da se je katoliški shod tako odločno oglasil za neodvisnost rimskega Stola? (Je mar Carneri judovske vere, da ga to peče?) Minister je odgovoril, da izrek privatnega shoda ne more imeti vpljiva na avstro-ogersko politiko... In vendar so katoliški shodi sv. Očetu Leonu XIII tako dragi, ter pričakujejo kacega vspeha za svoj britki sedanjí stan. Kako se to potem vjema, ako so katol. shodi brez kacega vpljiva v naj važniših zadevah?... Vse kaže, da milijone katoličanov čaka še huda šola, predno dosežejo za svojo Cerkev, kar ji gre po njeni božji vstanovi.

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji. V službovanje so stopili sledeči novomašniki: č. g. Št. Ogerčnik za kaplana v Kotarčah; č. g. Anton Konrady za kaplana v Nemški Kapli; č. g. Fr. Lenc za kaplana v Tinjah; č. g. Ant. Coufal za kaplana v Šmarju; č. g. Jak. Kuneč za kaplana v Sovodju. Č. g. kaplan Fr. Virnik je prestavljen iz Žel. Kaple v Žabnice; č. g. kaplan Fr. Premrov pa iz Tinj na sv. Višarje. Kuracija Št. Urh v Strojni se je izročila v oskerbovanje provizorju na Suhi č. g. M. Nesslerju; fara Slov. Šmihel pa Tinjskemu kaplanu č. g. Fr. Lencu. Č. g. kaplan Jan. Wagner bo oskerboval faro Št. Mihel pri Pliberci. Č. g. Šim. Čemer, dozdej provizor Pliberske fare, ostane tam za mestnega kaplana.

(„Mir.“)

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: S Šent-Vida nad Cirknico 4 gld. — S Suhorje pri Košani 15 gld. — Z Verhnike 61 gld. — Iz Peč 3 gld. 30 kr. — Antonija Slebat 1 gld. — Iz Brusnic 11 gld. 83 kr. — S Štange 14 gld. — Z Žirov 34 gld. 40 kr. — Lenka Babnik 50 kr. — Z Zeleznikov 13 gld. 30 kr. — Iz Polja pri Ljubljani 23 gld. — S Strug 38 gld. — S Kopanj zopet 1 gld. 97 kr. — Iz Dol 25 gld. — Z Drage 7 gld. — Z Javorji nad Loko 6 gld. — Z Bohinjske Bele 22 gld. 14 kr. — Iz Dovjega 40 gld. 50 kr. — Iz Kočevja 40 kr.

(Drugi dar. prih.)